

Njál Sigurjónsson 75 ár í dag

Eftir Jústinus Leivsson Eidesgaard

Tey fólk, sum eru vinarlig móti tær, eru tey, sum sita fastast í minninum. Á ein hátt eldast tey slett ikki, tí tey hava evnini at vísa sitt innasta, sum hjá øllum fólki er heitt og gott. Hjá øðrum fólki er tað innasta fjalt av nógvum lögum, av tí lívið hevur bjóðað, og tað er verri at fáa eygað á fittheitina. Vit eru øll mannabørn, uttan undantak gudommilig, hóast tað kann vera ógvuliga torført at fáa eygað á viðhvørt.

Og Njál Sigurjónsson er ein av teimum heilt fittu og soleiðis hevur hann verið, síðan eg fyrstu ferð sá fitta og blíða og runda snýðið, fyri væl yvir 30 árum síðani og eg giti, at snýðið er ljóslivandi í dag, nú hann fyllir 75 í Reykjavík, meðan fjallið Esja er kavaklætt og keldir vinar koma innan úr landinum. Hann og konan Asta búgva í hennara barn-dómsheimi, sum tey hava sett í standi, og heimið liggur í eini oasu mitt inni í býnum og er ógvuliga hugnaligt siga tey, sum hava vitjað.

Njál er ein risi sinnislaga. Onnur eru risar á øðrum økjum, men tað er næstan einki, sum kann vika hansara róliga og fevnandi sinni. Tað var líkamikið, um tú møtti honum ein mánamorgun, har eitt heilt vikuskiftið av tónleiki sitaði í hansara fingrum, ella tú møtti honum ein fríggjadag seinnapart, tá ið øll gleddu seg til at fáa frí, Njál var tann sami, smilandi, róligur og semjusøkjandi.

Og vit møttust í arbeidshøpi á Sosialinum í september 1990. Hann var í bestu árum og lívið var ikki verri við hann, enn so nógv onnur. Har sat hann so fittur í grafikkarakittlinum mitt í umbrótingarrúminum á Sosialinum og hevði ábyrgd av, at fáa Sosialin uppsettan, og hetta gjørdi hann, kvikhentur, saman við tí skemtiliga Tummas Paula og fleiri øðrum góðum fólki. Kittilin var skræddaraseymaður og sat sum stoyptur. Tók hann nøkur gramm uppá, gjørdist skjúrtan sjónlig millum knapparnar, í snøggum ovalum opum, og misti hann nøkur gramm, so hekk hann. Hann hevði lært til grafikara á danska dagblaðnum Politiken í sínum ungu døgum, tað var hann errin av. Hann er tað ein í dag kallar fyri ein samríkjamann, kennir seg heima í Íslandi, kennir seg heima í Føroyum og kennir seg

eisini heima í Danmark.

Njál syrgdi ikki bara fyri at gera Sosialin snotiligan, hann stóð eisini fyri einum fittum parti av føroyska undirhaldstónleikinum í mong ár. Hann spældi til dans kring alt landið, saman við Bergmonnum ella saman við sumbinginum Georg eystan Á, sum hann konsekvent nevndi “Georg” og yndisligu røddina átti Sølva Skov Magnussen saman við Ronnie Nielsen. Arbeidsevnið hjá Njál vóru stór. Umframt at bróta um á Sosialinum fimm dagar um vikuna, at fáa fimm bløð frá hondini hvørja viku, spældi hann saman við vinfólkunum fríggjakvöld og leygarqvöld umframt til veislur og hann var aftur við umbrótingarborðið ella í myrkarúminum mánamorgun, har hann suffaði millum súrar framkallingarveskur og sterkt ljós í bøla myrkri. Og Njál var eitt kent tónleikanavn, áðrenn hann kom til Føroyar. Hann hevði spælt bass í mong ár saman við ymiskum íslenskum tónleikabólki, hóast hann í Føroyum er mest kendur á ljómborðinum.

Og Njál var sum starvsfelagið so deiliga óinnpakkaður. Einaferð var ein skiftisnæmingur komin í praktikk á Sosialinum. Hetta var fyrst í nítíárunum, tá ið alt samfelagið lá í sorli. Næmingurin var ein høg og fírlig genta av afrikanskum uppruna og kom úr Karibia. Fyrirskjóturin, Kristjan Dahl, sáli, visti henni runt í húsinum og fór yvir at ljósborðinum hjá Njál, meðan hann, hyggjandi niður, er langt burtur í umbrótingini ella uppsetingarbeiðinum. “Ja, Njál, hetta er so Prudence,” sigur Kristjan og Njál hyggur upp og sær beint upp í barmen á hesi stóru og myrku kvinnu. Hann gerst kløkkur, hopar eftir hali á hjólstólinum og sigur frá hjartanum: “Djævul!” Fyri 30 árum síðani var tað rár hending at síggja litt fólk í Føroyum og Njál var als ikki fyrireikaður.

Njál er øgiliga stoltur av konuni Astu, sum hann altíð nevndi: “Asta mín.” Og hann hevði nakað at vera fegin um, tí betri kokk skal tú leita leingi eftir. Hann lýsti av errinskapi, tá ið Asta stóð fyri matgerðini og lekkurt og vælsmakandi var tað hon fekk frá hondini, tá ið hon skipaði fyri Torrablot, ein íslenskur siður, sum fleiriferðir hevur verið hildin í Føroyum. Og Asta dugir annað enn at gera mat, hon hóskar væl til Njál.

Njál er av og á at síggja í Føroyum. Sonurin Skarpheðin Njálsson ella Skalli sum hann verður nevndur, býr í Føroyum og er giftur við Hannu Lindenskov og tey eiga børn og Njál er abbi í Føroyum.

Ein dámligur maður fyllir 75 ár í dag og høvdu øll havi lyndi Njál, hevði heimurin verið eitt betri stað. Tú hevur ikki livað forgevis. Tillukku við degnum, vinurin og vit síggjast.

Minningarorð um Jóhan F. Magnussen, Miðvági

Føddur 12. juni 1931 – deyður 4. mai 2019

Ein bygdarmynd er horvin í Miðvági. Jóhan var altíð at hitta bæði til fót-bóltsdystir og í kirkjuni. Har var hann ein dyggur stuðul. Hann hevði stóran áhuga fyri ítrótti, og í kirkjuni var hann so at siga hvønn sunnudag. Hann sat í kirkjuráðnum í Miðvági í fleiri setur og var eisini formaður í nøkur ár. Hann var til dømis formaður, tá ið kirkjan varð málað innan, og tá ið nýggja altartalvan kom í 2002. Tórbjørn Olsen, listamaður, málaði altartalvuna, og er hon eitt satt prýði fyri kirkjuna, sum mongum ferðafólki dámar at síggja. Jóhan var ein góður kirkjuráðsformaður, og var hann trúgvur í tænaðstuni. Hansara partur lá ikki eftir.

Annars fór Jóhan til skips sum ungur. Hann var ein góður smiður, og sigldi hann sum motorpassari við Lækkakletti í mong ár. Teir fiskaðu undir Íslandi um várararnar og róðu út um vetrarnar undir Føroyum. Eisini her var Jóhan álitismaður, og var hann nógv avhildin.

Í mong ár arbeiddi Jóhan sum

maskinsmiður hjá J. K. Joensen og soni í Miðvági. Eisini her var hann álitismaður og nógv avhildin.

Hann var kønur í øllum maskinarbeiði, og dugdi hann at loysa tær uppgávur, ið litnar vórðu honum upp í hendur. Alt gekk væl í hond.

Kona Jóhan, Maria, doyði fyri árum síðani, og vórðu tey bæði signað við einum stórum barnaflokki.

Sum sagt hevði átrúnaðurin alt at siga í heimi teirra. Tey vóru góð við kirkjuna, og alt angaði av kærleika til Guds hús. Nú er Jóhan

farin. Men vit minnst hann

fyri alt tað, hann var fyri familjuna, ítróttin og kirkjuna. Har var hann ein góður stuðul, og verður hann seint gloymdur fyri alt tað, hann var fyri bygd okkara og kirkjuna annars.

Ærað veri minnið um Jóhan F. Magnussen!

Finnbjørn

Mindeord om Thora Kúrberg

Vi har kendt vores kusine Thora fra vi var børn og unge. Hun har besøgt os i Danmark med jævne mellemrum gennem årene. Vi har altid glædet os til at få besøg af Thora og Jørleif, hendes søstre og mostre. Rejseholdet kaldte vi dem.

Vi har også besøgt Thora og Jørleif mange gange og har altid følt os meget velkomne. Deres gæstfrihed var legendarisk. Thoras mad og hjælpsomhed og Jørleifs glæde ved at fortælle og vise Færøerne frem, har vi sat overordentlig stor pris på.

Søster Randi og Torleif nåede at besøge hende et par gange, inden hun sov stille ind den 3. april i år.

Vores tanker går til hendes nærmeste familie, som har gået en svær tid igennem.

Æret være hendes minde.

Solveig Knudsen
Halgerd Jørgensen
Torleif Knudsen
Nancy Knudsen
Randi Knudsen

og ven af huset Kaj Moestrup